Upsala den 18 Mars 1896

Älskade föräldrar!

Nu är det visst mycket länge sen vi skrefvo hem. Ni ha väl aldrig varit mycket oroliga.

Jag mår på det hela taget mycket bra, fast jag har den der knölen. Den är ej på långt när så stor som den andra. Den synes ej utåt, som den förra gjorde. Men när man tar på den, då känner man att det är som en lös knöl i munden. Jag skall nog gå upp till en

läkare, men vill om
möjligt uppskjuta det,
tills jag fått tentera uti
Matematik. Det är ändå
underligt, hvad man
känner sig osäker, så
här strax före en tentamen.
Det är ju förstås en
lång kurs, som man skall
svara för, en bland de
längsta cum-laude-
kurserna uti fil. kand.
Så kommer dessutom
till, att man skall ha
vana att räkna exempel
"på alla delar af kursen",
som det heter. Så inte
går det an att läsa ett cum-
laude på en o. en half
termin, om man ej
ligger i; [illegible], om man

vill lära sig kursen ord-
entligt. Man kan ju förstås,
som en del "humbuga
sig fram" d. v. s. i detta
fall räknar man endast
exempel o. slår i sig
formlerna. Så går man
upp o. förlitar sig på sin
"goda tur." Men då har
man ju inga kunskaper
i sitt ämne. Jag hoppas nu
i alla fall att kunna tentera
i slutet af veckan el. i
början på nästa vecka.
Hilma skulle ju komma
ner nu snart. Hvart tog
den resan vägen? Hon
kunde för öfrigt skrifva
svar på det bref, som hon
fick af mig förra veckan. Hur

står det en tin med
mamma. Det måste vi
genast få madrassen eller
om. Jag tror, att mamma
är för oförsiktig. Nu i
vårbrytningen är det all-
tid så lätt att få lung-
inflammation. Mamma,
jag skall tala om, att nu
börjar jag ha slut med
rena kragar, näsdukar,
veck m. m. Det är väl
bäst, att jag låter tvätta
då, eller hur?
Hur blef det. Var Gustaf
med på den der traf-
täflingen? Det vore roligt
veta. Ja nu slutar jag för
denna gång.
De innerligaste helsningar
till alla i hemmet.
Mammas o pappas tillgifne
son - Richard.